

Notater til forelesning 17
Del 2

KRONISKE SYKDOMMER

Innledning.....	1
Forord til første utgaven 1828.....	2
Forord til bind fire.....	3
Oversikt over hvor man finner argumentasjonen.....	6
1 Hahnemanns bange anelser.	7
Hahnemann begynner hans bok med de følgende ord.....	7
Hahnemanns logikk.	9
Det var det første skritt.	10
Ting var litt enklere for Hahnemann.	12
Så hva prøver han å si?	12
Whoops!.....	13
Så la meg gjenoppta min oversettelsen fra side 28.....	14
Jeg hadde kommet så langt i min undersøkelser.....	14
2 Analyse av akutt og kroniske sykdommer.....	15
Side 33.....	15
som man behandler tyfus.....	15
I løpe av de tussen av år hvor psora har plaget menneske, ...	17
(Og Hanemann legger til en urovekkende fotnote:)	19
Vi er nå kommet fram til side 42 hvor han fortsetter:.....	20
På side 46:.....	20
3 Beviser som avslører at smitten er Psora.....	21
4 Konsekvenser.....	22
På side 70 sier Hahnemann omtrent at; ingen kan virkelig mene at Psora er bare et hud symptom som kan uten frykt ble drevet bort fra huden.	22
(fotnoten til side 72).....	23
Side 75 Enten blir akutt miasma uryddet, eller dør verten.....	23
Vi er nå kommet til side 78.....	24
På side 83 skriver han omtrent følgende:.....	26
Helt nederste på side 88 og øverste på side 89 forsetter han.....	26
5 Symptomene til Psora.....	27
Symptomene av latent Psora fra side 92.....	27
Symptomene av Psora Fra side 103 til side 146.....	28
.....	28

INNLEDNING

Ja vel! Så er jeg havnet i tidsknippe. Det har aldri vært mening at jeg skulle oversette boken, men jeg håpet å kunne kom med en omtrentlig oversetning av det jeg anser som de viktigst

deler av boken. Ikke det har jeg greide en gang. Det vil si at slutten av disse notater bærer veldig my prege av betydelig haste verke.

Dette er første delen av kommentarer til boken om Kronisk sykdommer.
Den delen tar for seg den første delen av verket som går under tittelen:

NATURE OF CHRONIC DISEASES.

Den boken består av 146 sider i min utgave og er ikke videre inndelte.

For å forsøke å danne meg en bedre oversikt har jeg videre inndelte boken i 5 hovet deler, nemlig:

- 1- **Hahnemanns bange anelser.**
- 2- **Analyse av akutt og kroniske sykdommer**
- 3- **Beviser som avslører at smitten er Psora**
- 4- **Konsekvenser.**
- 5- **Symptomene til Psora.**

Men det må forstås at boken er presentert som en argumentasjon og at det er ikke er helt riktig å dele den opp slik som jeg har gjorde. (Hadde det vært riktig vil Hahnemann ha gjort det selv, ikke sant?)

Dessuten kan man bemerke at argumentasjon er forholdsvis kort og at en stor del av boken består av fakta framlegging. Fakta framlegging går fra side 48 til 70 og fra side 92 til side 146. Det lønner seg å hopp over disse avsnitt ved første gjennomlesning. Det vil si at hele argumentasjon er å finne fra siden 21 til 47 (omtrent 25 sider) og fra side 71 til side 91 (omtrent 20 sider) slik at hele argumentasjon er på til sammen omtrent 45 sider.

Av alt det som er blitt skrevet om homeopati i de siste 200 år er disse 45 sider de viktigst og mest avgjørende. Jeg fikk første tak i boken en vår dag i 1986. Jeg hadde vært på universitet i Oslo for å avlegge en eksamen i fysikk og etter eksamen vandret jeg gjennom biblioteket da jeg plutselig så boken. Hvordan boken opprinnelig kom seg ditt er for meg en gåte, men nå være den vraket, kasserte og lå i en kasse til billig salg. Jeg hadde vært interessert i homeopati som hobby, jeg ønsket nemlig å avsløre homeopati som humbug, så jeg kjøpte boken. For kr.15.00. Og begynte å lese i den med en gang og fortsatt med det hele den lang veien hjem. Jeg opplevde at de fløy fysisk gysning over kroppen min flere ganger mens det gikk opp for meg hva Hahnemann argumentert for. For meg var boken absolutt et snu punkt.

Det som er fascinerende med boken er at den legger fram en teori som er bygget på feil premisser, men at de metoder som er utledet fra teorien fungerer allikevel!

Den konklusjonen han kom fram til, gir meget bra virkning for å avlaste de sykdommer som er et resultat av nedarving.

Men det er ikke det han være etter!

Han ante ingenting om at sykdommen er nedarvet. Han trudde at sykdommen er smittet i menneskets leve tid og det er det han tok som utgangspunkt.

Og det er å kom fram til riktig svar etter å ha stilt feil spørsmålet.

Lykke til!

FORORD TIL FØRSTE UTGAVEN 1828

Om ikke jeg viste til hvilket formål jeg er blitt satt ute her på jordet – for å forbedre meg selv så langt som mulig og for å forbedre alt rundt meg som jeg har mulighet til å forbedre—vil jeg ha måtte betraktes som fullstendig uten

verdslig varsomhet for å gjøre kjente for det felles gode, og det før min døde, en kunst som jeg alene eier og som det er i min makte å gjøre så lønnsom som mulig, ved simpelthen å holde det hemmelig.

Men i det jeg avslører den store hemmelighet for verden er jeg lei meg fordi jeg tviler på om min samtidige vil forstå den logisk rekkefølge av mine undervisninger og

om noe vil følge dem nøyaktig og derved vinne den uendelig fortkjennelse for mennesket som uunngåelig må spring fra en trofast og nøyaktig etterfølgning av dem, eller,

om skremte av den uhørte nature av mange av disse avsløring, de ikke heller vil la dem være uprøvde og derfor unyttig.

I hvert fall kan jeg ikke forvente bedre for disse kommunikeene enn for den generelle homeopati som jeg tidligere har publisert. Fordi ingen vil tru at små og fortynnet dose av medikamenter kan være virksomt, noe som jeg bare har kunngjorte for den medisinsk verden etter tusenvis av forsiktig testing, og har sagt at slik er det mest virksomt (de har mistrodd mine høytidlig forsikring og begrunnelser), og foretrekker å sette deres pasienters liv på spill ved å bruke større og større doser. Og på grunn av det, lever disse pasienter vanligvis ikke lenge nok til å bevitne den legende virkning, akkurat som tilfellet var med meg selv før jeg våget å redusere doseringen. Og grunnen til at jeg ikke våget å redusere dosen var at jeg hadde oversette, at ved å fortynne disse doser, ble de desto mer egnet til å brukes i tilfeller hvor den opprinnelig sykdommen hadde forårsaket nettopp den type av symptomer som medikamentet er i stand til å fremkalle (en homeopatiske bruke).

Hva vil menneske ha risikerte om de hadde fulgte min instruksert rett fra begynnelse og hadde brukte disse små doser fra starten av? Kunne det ha skjedd verre ting enn at dose ikke vil ha virket? De kunne helt sikkert ikke gjøre mer skade enn større doser!

Men i deres uoverveide, egenrådige anvendelse av store doser for homeopatiske bruke tokk de, nok en gang til, en tuklete omveie for å nå sannhet, en omveie som er så farlig for sine pasienter, en omvei som jeg allerede hadde lært å unngå og det er skjelvende av ærefrykt for at de skulle forville seg langs den stien og med håpe om at de skulle unngå den feilen, fordi det kan ikke være tvil om at hvis de virkelig ønsker å kurere må de omsider komme til den samme konklusjon, den samme mål, men bare etter å ha forårsaket my unødvendig skade til sine pasienter og kastet bort mest parten av sitt liv. Alt dette har jeg allerede, trofast og ærlig lagt foran deres føtter og har for lenge siden gitt dem begrunnelse til det.

Må det fare bedre med de oppdagelser jeg herved forelegger dem! Men om de ikke behandler disse oppdagelser på en bedre måte, - må en mer samvittighetsfull og intelligent etterslekten dra nytte av alle de fordeler som følger av en trofast, punktlig etterfølgning av lærdommen lagt ned i den boken. Fordelen som den å befri mennesket fra de utallelig plager som har pinet de syke som lider av de utallelig, trettende og langtekkelig sykdommer som har råde så langt tilbake som historie går. En slik enormt gevinst har ikke blitt plasserte i deres rekkevidde av hva homeopati har lært dem hittil.

FORORD TIL BIND FIRE.

Opprinnelig kom "kroniske sykdommer" ut i fem bind

og hver bind hadde sin egen forord.

Vi har ikke muligheter til å nå med vår sanser, eller av å erobre vesentlig kunnskap om hvordan livets prosesser foregår inn i menneskets indre. Og det er bare fra tid til annet, gitt oss, å dra noen spekulative konklusjoner på hva som har skjedd og på måten det kunne ha forekommet; men vi er ikke i stand til å gi uomtvistelig bevis for, eller forklaring på, de forandringer vi observerer i organismen: fordi forandringer som skjer i den levende organismen har ingenting felles med de forandringer som skjer i det som er uorganiske, siden det skjer ved å følge en prosess som er helt annerledes.

Derfor er det ganske naturlig at mens jeg presentert homeopatiens terapeutikk har jeg ikke prøvd å forklare hvordan disse helbredelser ble oppnådd ved å påvirke pasientene ved hjelp av midler som har en tendens til å forårsake de samme typer av symptom hos en frisk individ som de symptomer som pasient nå lider av. Sant nok har jeg medelt mine gisning (konjunktur) om den saken, men jeg har valgt å ikke kalt det en forklaring, en virkelig forklaring på hva som skjer.

(Jeg hopper over 25 linjer hvor Hahnemann beklager den kritikken han har fått fra kolleger og hvor han sier at for å tilfredstille kravene på en forklaring skal han på nytt gi en mer komplet *billedlig* forklaring).

Som jeg har tidligere viste, er det uomtvistelig at vår livskraft uten assistanse fra menneskets kunst, aldri kan overvinne den minste akutt sykdom og gjenvinne en slags helse uten å ofre en del, ofte en store del, av kroppens væsker gjennom den prosess som vi kaller en krise. Hvordan vår livskraft gjennomføre dette, vil for alltid forbli uvisst for oss: men en ting er sikkert og det er at den kraften aldri kan overvinne en sykdom på en direkte måte og aldri uten en slik offer.

Kroniske sykdommer, derimot, de som stammer fra miasmaer aldri kan kureres uten hjelp, ikke en gang etter store oppofring, ikke heller kan helse gjenvinnnes med den kraft alene.

Men like sikkert er det, at selv om den kraft, på en direkte måte, virkelig kan helbrede når den blir styrte av mennesket forståelse og overvinne (kurere), ikke bare de rask forbigående, men også de kroniske sykdommer som oppstår som følge av miasma, uten å være til skade for kroppen og sjel, og uten å ofre noe av kroppsvæskene, er det ikke desto mindre alltid livskraften som erobrer tilbake den tapte helse.

I slik tilfeller er det som når en hær i et land driver fienden ut av landet; den hæren burde betraktes som seirende, selv om det ikke kunne ha vunnet seieren uten hjelp fra dets utenlandsk alliert. Det er vår livskraft som direkte kurere naturlig forekommet sykdom av alle type, uten ofre, så snart den får assistansen av den riktig hjelpen (den homeopatiske middel) og vinner den avgjørende seirer over sykdom.

Klart nok vil den livskraft ikke ha vært i stand til å vinne seieren uten assistanse, fordi vårt livskraft alene er kunne tilstrekkelig for å opprettholde helse så lenge menneske ikke er angrepet av sykdommens fiendtlig krefter.

Uten assistanse, kan livskraften aldri måle seg opp til disse fiendtlig krefter; den kan bare så vidt stå imot angrepet fra sykdom, og det med Forelesningen 17

mange tegn til sin lidelser (som vi kaller symptomer). Ved dets egen makt vil vår livskraft aldri grei å overvinne en kroniske sykdom, ikke engang er den i stand til å stå imot akutt sykdom uten å ofre del av organismen. Livskraften trenger ekstern hjelp i form av ekte, uforfalsket remedie. Å gi slik støtt er oppgaven som Bevarer av alt live har gitt den som gir medikament.

På egen hånd, livskraften, som er bare en organisk instrument mente å opprettholde helse når den ikke er blitt forstyrret, kan bare mønstre opp en svake motstand til de sykdomsfremkallende krefter. Etter hvert som sykdommen øker og vokser i omfang kan livskraften sant nok ute større motstand, men den motstand er aldri større en så vidt like sykdommens angrep, og hos svake pasienter er den dessverre ikke en gang det. Livskraften er verken kapabelt eller mente, ikke en gang kreert til å overmann slik motstandere.

Men om vi som gir medikament kan presentere livskraften for sin motstander ved hjelp av et homeopatiske middel på en måte som gjøre at den motsander virker forstørret – selv om det bare er så vidt større enn sykdommen – og på det viset lure livskraft til å tru at sykdommen er større enn det den virkelig er, kan vi tvinge livskraften til å sette inn de ekstra ressurser i angrep som behøves for å overvinne sykdommen.

Konsekvensen av dette er at livskraften på nytt blir herr i eget hus, kan på nytt hold tøylene på de hygieniske prosessene, mens den tilsynelatende forøkning av sykdom skapte av den homeopatiske midlet forsvinner av seg selv så snart vi bemerker dominans av livskraften over sykdom og slutter å anvende slik midler.

Styrken, eller den fundamental essensen av vår livskraft som er oss gitt av Skaperen er utrolig stor, og hvis vi som gir medikamentene, forstår hvordan vi kan bevare dets integritet i helse, ved å instruer menneske i en korrekt leve måte, og hvis vi vet hvordan vi kan pårope den og forøke den i sykdom ved å anvende en homeopatiske behandling, vil vi lykkes med å bevare dets utrolig styrke.

OVERSIKT OVER HVOR MAN FINNER ARGUMENTASJONEN

Side anvisningene i den oversikt gjelder for min utgave av boken. Vi må korrigere disse side anvisning i løpe av forelesning slik at de stemmer med de du har i din utgave av boken. Vi må også være klar over at den inndeling jeg bruker, ikke er i det streng tatt korrekt, fordi Hahnemann kan ha begynte å argumenter i den retning som jeg sikter til flere sider i forveien, men hovet brodden av argumentasjon begynner sannsynligvis omtrent på den side jeg anviser til.

De side henvisning som er skrevet i fet type i den oversikt er de sider hvor Hahnemann lister fakta opplysning og som ikke er en direkte del av argumentasjon.

Oppsummering til ”**Naturen av kroniske sykdommer**”
som er den første delen av Hahnemanns bok.
(fra side 21 til side 146)

1 Hahnemanns bange anelser. (Som går fra side 21 til omtrent side 33)

Problemet er at homeopati ser ut til å ikke treff spurven.

Hver gang man skytter flyr spurven lengre bort.

(The beginnings was promising,
the continuation less favorable,
the outcome hopeless.)

2 Analyse av akutt og kroniske sykdommer (som går omtrent fra side 33 til side 47)

Antagelse er at:

Begge to er resultat av en smitte

Akutt kulminere i en krise

Det nåværende symptom av en kroniske sykdom
avslører ikke smitten

3 Beviser som avslører at smitten er Psora

Kroniske sykdom utvikler seg etter at man undertrykker Psora
(fra side 48 til 70)

4 Resultat. (som går omtrent fra side 71 til side 91)

Når man bruker de nåværende symptomer bommer man på Psora

(symptomene som gir grunnlag for diagnosen er

en ”Red herring”: misvisende informasjon som blir lekket ut
for å få motstander bort fra sporet)

5 Symptomene til Psora.

Symptom til latent Psora

(fra side 92 til 96)

Symptomer til utviklet Psora.

(fra side 103 til 146)

1 HAHNEMANN'S BANGE ANELSER.

Den delen av kommentarene avsluter på det stedet hvor Hahnemann skriver en fotnote hvor han forklarer hvorfor han ventet så lenge for å avsløre sine teorier. Den fotnoten inneholder tallet 1827)

Hahnemann begynner hans bok med de følgende ord.

”Den homeopatiske helbredende kunst, slik som den ble underviste av meg og mine elever, når den ble nøyaktig etterfulgte, har viste seg å være betydelig bedre enn allopathy for behandling av sykdom. Ikke bare de sykdom som anfaller menneske på en brå måte (de akutt sykdommer), men også i epidemi og i sporadisk feber.

Veneriske sykdom har også viste seg å være kurert med homeopati i hvert fall my mer sikkert enn med allopathy, med mindre komplikasjoner og stort sett uten følge, fordi uten å gå til angrep på den lokal åpenbaring, den kurere sykdom innefra ved hjelp av spesifikk medikamenter. Men mengder av andre typer av kroniske sykdommer som herjer på den jord er fremdeles betydelig større, og fortsetter å bli det.”

Så bruker han et par avsnitt for å kritisere den allopatiske metoder som var brukte på hans tid og han heller roser hans disipler på de resultater de har oppnåde.

Han skriver: ”Pasientenes klage forsvant for det meste etter at man hadde gitt veldig små mengder av de midler som har viste seg å forårsaker den samme serie av sykkelig symptomer hos friske mennesker; og dersom sykdommen ikke var for innbitt og hadde ikke blitt for meget misbehandlet av allopathy, viste de seg at disse symptomer forsvant for en betydelig lengde av tid, slik at pasienten hadde grunn til å regne seg som heldig. Etter en slik behandling kunne en pasient betrakte seg selv som i god helse, i hvert fall hvis han sammenlignet hans nåværende tilstand med hans tilstand før han begynte med den homeopatiske behandling.

Dessverre førte i blant en betydelig feiltagelse i diettføring, å bli forskjølet, en klima som ble særdeles hard, fuktig og kald vær eller en storm, sågar oppkomst av høsten, selv om de var mild, men enda mer vinter eller en seint vår, og da en voldsom anstrengelsen av kroppen eller det mentale, men mest av alt en sjokk til helse forårsaket av fysisk skade, eller en meget uheldig begivenhet som trykker sjelen ned, gjentatt skremsel, store sorg, bekymringer og konstant forargelse, kunne ofte forårsake en svekkelse av kroppen og foranledige en tilbakevending av de gamle plager som hadde tidligere blitt helbredet.

Når slik tilbakefall oppstå kunne homeopaten gi de midlet som virket mest indikert blant sin arsenal, som om midlet ble dirigert mot en ny sykdom, og det ble på nytt etter fulgte av en temmelig god resultat. Men i de tilfeller hvor det samme midlet som tidligere fremdeles var indikert viste det seg at midlet ikke var så effektivt som den første gang, og dersom den måte repeteres igjen at den var enda mindre effektiv. Men det kunne også hende at mens pasienten var under virkning av den beste indikerte middel, og selv om han bruke en mest adekvat diett, at ny symptomene dukket opp og kom i tillegg og disse symptom vanskelig lot seg fjerne; ja disse ny symptomer var til tiders ikke fjernet i det hele tatt, særlig når en av de tidligere nevnt hindre til helbredelse sto i veien.

På den andre siden en gledelig begivenhet, eller en heldig endring av betingelser, generelt bedre vilkår, muligens litt bedre råd, en behagelig reise, en gunstig årstid eller tørr og stabil vær kunne i bland forårsake en bemerkelsesverdig pause i pasientens sykdom og homeopaten kunne betrakte pasienten som noenlunde kurerte. Men enda værte slik gunstig pause aldri lenge, og tilbakekom og gjentatt tilbakekomst av plagene førte til slutt, at selv de beste valgt midlene bland de midlene som var kjente på den tid, bli mindre og mindre effektivt for hver gang de ble brukt. Endelig virket de så vidt som lindrende. Men vanligvis etter gjentatt forøke for å gjendrive sykdommen som stadig vekk oppstå i en litt annen form, måtte homeopaten, selv om han mestret sin kunst og alle sine midler, overlate noe symptom uforminsket og ofte upåvirket. Følgelig oppstå det en mengde varierende plager som var enda mer plagesom enn de tidligere, og etter hvert at tiden gikk ble de enda mer truende, til tross for at pasienten etterfulgte alle instruksene angående diett eller andre ting. Kroniske sykdom, kunne til tross for alle innsats, bare ble bremsset i dets framskritt av homeoapten og pasienten ble verre og verre fra år til år.

Slik ble og forblir den rask eller den seint framskritt i behandling av alle ikke veneriske alvorlig kroniske sykdommer, selv om disse ble behandlet etter streng hittil kjente reglene for homeopatiske behandling. **Begynnelsen var lovende, fortsetning var mindre gunstig og avslutningen var håpløs.**”

Hahnemann fortsetter i neste avsnitt og sier at han kunne ikke forstå hvorfor homeopati ikke virker i disse kroniske sykdommer, når den utvilsomt er meget effektiv for behandling av andre sykdommer som for eksempel... og han nevner en rekke sykdomstyper, bland dem den dødelig skarlagensfeber, tyfus og akutt lungebetennelser.

Hvorfor, spør han, er den behandling mindre gunstig når den anvendes på disse kroniske sykdom. Kan det være fordi vi kjenner fremdeles til for få midler. Han tror ikke det, fordi **behandling av kroniske sykdommer har ikke blitt forbedre i det hele tatt, til tross for at vi har funnet mange ny midler.**

Han skriver:

”Hvorfor, kan ikke livskraften, med hjelp av den korrekt homeopatisk middel, skape en vedvarende helse i disse kroniske sykdommer. Fordi midlene blir rettet mot de eksakt symptom som sykdommen forårsaker og det er den samme livskraft som ved hjelp av homeopati skaper vedvarende helse ved å overvinne selv de mest livstruende akutt sykdommer. Hva er det som hindrer at slik skjer ved disse kroniske sykdommer?”

Han skriver at han har brukte fra året 1816 fram til året 1827 for å finne svaret til det spørsmålet.

Det vil si fra hans 61 år til hans 73 år!

Han skriver i en fotnote at han hadde valgt å ikke si noe om det for hans teori være mer eller mindre moden, fordi han sier at det ikke er riktig å skrive eller prate om ting som er uferdig. Når han kom opp i sin 73. år begynte han å betrakte mulighet av at han kunne dø når som helst og av den grunn avslørte han hans teori til to av sin meste trofast venner.

Det viser hvor alvorlig han tok problemet og vi som kjenner mannen litt bedre enn det fleste, forstår hvor mye nøyaktig arbeid han må ha lagt ned i den forskning. I introduksjon til den boken skriver Hahnemann at **han tviler på om sin samtidige vil forstå den logisk rekkefølge av hans undervisninger**. Den logiske rekkefølge av hans undervisninger! Så la oss en gang til oppsummer problem stilling for å forsikre oss at vi forstår hva det dreier seg om:

Hahnemanns logikk.

Hahnemann er ikke interesserte i de store spørsmål som dreier seg om livets mening og den slags. Han ser ut til å ha aksepterte tanken om at det finnes en slag "arkitekt" som har bestemt at vi skal være her og han går med på det, uten å bry "den lille hodet sitt mer om det".

Når det gjelder sykdom og helse ser vi at han tar en temmelig pragmatiske holdning og at han, ikke heller her, bry seg om filosofiske spørsmål om hvorfor sykdommen er så urettferdig, eller om livet er en kamp mellom to fiender og den slags. Det som opptar ham er at barna dør i tusenvis av skarlagensfeber, av tyfus og av kolera.

Omtrent 30 år før han skrev den boken hadde han foreslått en løsning til den utfordring. Det var å gi små doser av et medikament som forårsaket det samme symptom som den syke lede av. Det viste seg at løsning var god, og det ga resultater. At flertall av befolkning ikke aksepterte den løsning, at Hahnemann nå levde i Khoten som direkte følge av den manglende aksept, har ingenting med logikken i løsning gjøre.

Men hvor er logikken?

Om vi skal følge med hans tenkerekke må vi forstå logikken.

Greit!

Han forutsetter at organismen har en forsvarsevnen som kan stå imot sykdom, men at den forsvarsevnen bare står imot og aldri yter nok til å overmann sykdommen.

Så Hahnemann tenkte som så: siden den forsvarer kommer til å øke i takt med sykdommen utvikling, er det bevis nok for at den forsvarer allerede har ressurser nok på en tidlig stadium av sykdom og at disse ressurser kunne muligens brukes til å utrydde sykdommen dersom den forsvarer kom sykdommens utvikling på forkjøpe.

Og hans plan blir å lure forsvarsmekanismen til å tro at sykdommen er verre enn det den egentlig er, slik at den setter inn krefter som tilsvarer sykdommen på en senere stadium av utvikling.

Hvordan? Ja! Ved å imitere sykdommen.

Ved å gi et middel som forårsaker de samme symptomer som sykdommen. Og det er lett nok i akutt sykdommer fordi symptomene er så dramatiske og iøynefallende at symptomene kommer klart fram. Lett nok så lenge man vett hvilket sykdom det gjelder og vett eksakt hvilket symptomer hvert midler forårsaker, men la det gå og lå oss anta at vi er så pass rutinert at vi har den biten der under kontroll.

Så nå vett vi hvilket middel vi må bruke.

Det som gjenstår er å finne en dose som ikke vil føre til at midlets symptomer legger seg opp på sykdommens symptomer og på en måte fordobler sykdommens alvorlighet. Vi vet at, etter mange år forsiktig prøving, han kom fram til kunnskap om en slik dose og at den dosen er en dose som er så liten at den ikke forårsaker symptomer når den taes av et frisk menneske, men enda er store nok til å fremdeles kunne kurere for sykdommen.

Forklaring til det, er at den homeopatikse **middel påvirker, på en lignende måte, de samme organer og systemer i kroppen som de som i utgangspunkt allerede er irritert av sykdommen. Et frisk menneske derimot, har ikke den samme opprinnelig irritasjon og tåler medikamentet (eller gift) my bedre.**

Senere viste det seg at for å være mest effektiv måte dosen være enda mindre, så liten at den ikke heller forårsaker nye symptomer hos den syke!

Jeg tror ikke at Hahnemann kom med en forklaring til det fenomenet annet enn at han sa at de ny symptomer vil stå i veien for helbredelse.

Så det vi må bruke er en dose som er så liten at den har ikke noe påfallende virkning, men enda, er så store at den kurere. I tillegg til det vil det ofte vise seg at dosen må justeres annerledes for hvert individ. Ingen overraskelse at folk fleste, og hans motstandere især, avfeide homeopati som magi og trolldom.

DET VAR DET FØRSTE SKRITT.

Homeopatens hensikt er å få symptomene til å forsvinne.

Hahnemann er den første lege som anvendte doser som er så liten at de ikke forårsaker symptomer og som vi vet, møte han en enorm motstand på grunn av det, fordi legene aldri kunne forstå at homeopati ikke går til angrep på sykdommen, men at homeopati er et instrument som er ment til å lure livskraften til å forøke sine innsats ved å gi doser som er så liten at de ikke intensivere allerede eksisterende symptomer.

Hahnemanns syne på sykdom og helbredelse er meget annerledes enn den som rår i allopati. For en allopat er sykdom noe som angriper organismen og skaper symptom som en direkte følge av dets nærvare. I følge den allopatiske tankegang reagerer organismen ikke i det hele tatt, verken til sykdom eller til behandling. Så allopatens jobbe er på den ene siden å finne og destruere den inntrengeren, og på den andre siden å bygge opp organismen. Derfor trenger allopaten midler som skaper de samme påtagelig symptomer hos alle mennesker, uavhengig av at han friske eller syke eller om hva slags sykdom han lider av.

I følge Hahnemann vil organismen reagere både til sykdom og til behandling.

For Hahnemann er det som om sykdom og livskraften er på hvert sin motsatte side av et konflikt og det eneste Hahnemann gjøre er å midlertidig, for et kort blaff, tilsynelatende styrke sykdommen for å tvinge livskraften til å sette inn ekstra ressurser. **Det er også viktig å forstå at for Hahnemann, sykdommen i seg selv forårsaker ingen symptom! Det som forårsaker symptom er livskraften!**

Det kan muligens virke som flisspikeri å henge seg opp i en slik teoretiske diskusjon, men forståelse av den detaljen kommer til å innflyere på den videre utvikling av homeopati.

Det som skjer i følge Hahnemann er at sykdommen er en forstyrrelse (som kan ha mange forskjellige årsaker) som setter livskraften ut av stand, slik at livskraften ikke lenger kan holde organismen i en tilstand av fullkommende harmoni. Når den forstyrrelse er et opplagt fakta, vil livskraften registrere at han har mistet full kontroll og klage sin nøde med det eneste instrument som livskraften disponerer av for å kommunisere med bevissthet, nemlig symptomer.

Sykdom i seg selv har ingen interesse av å forårsaker symptomer.

Det vil si at de forstyrrelser som livskraften ikke er i stand til å avsløre, vil heller ikke forårsake symptomer.

Vi vet nå mye mer om hvordan kroppen fungerer enn det Hahnemann gjorde. Vi vet nå at når en forstyrrelse oppdages at diverse ”kjemisk mediator” (som sier ifra) frigjøres og at det i sin tur fører til at bl.a. histamin frigjøres, at det oppstår nerve refleks som går gjennom ryggmagen, at blod årene blir påvirket på mange forskjellige måter og at forskjellige typer av hvit blodlegemer blir kalte til stedet for å fullføre forskjellige funksjoner og at alle den virksomhet vil fører til symptomer som vil bli registrerte av vår bevissthet.

Men hva når en forstyrrelse ikke blir oppdaget?

Jo, da vil det ikke oppstå symptomer.

Greit.

Men hvis forstyrrelse er reelt vil skadene som følger av slik forstyrrelse bare fortsette å vokse i omfang.

På en meget forenkelt måte kan man kanskje si at en akutt sykdom bruker alle sine våpen på en gang; har du en akutt sykdom og har vondt i halsen kan du regne med at halsen er det eneste plass hvor den akutt sykdommen forstyrrer deg. Symptomene som kommer fram under et akutt gir en temmelig bra beskrivelse av midlet som kan kurere akutten.

Helt annerledes er det når det gjelder kroniske sykdommer.

I forelesning 3 (på side 9) skrev jeg :”Den dumme miasma forårsaker akutt sykdom som kulminerer i en krise hvor enten miasmaen dør eller pasienten dør, miasma sprer seg ved hjelp av frukten, altså bakterien. Den smarte miasma er mer skummel, den dreper ikke verten, men snylter på den, sakte, men sikkert. ”

Og i forelesning 7 skrev jeg ”Du har forskjellige typer snyltere: de smarte snylterne og de dumme snyltere. En dum snylter dreper sin vert, med litt flaks vil han greie å forplante seg hos en annen vert før den første verten dør, men før eller siden vil ha gå tom for verter, og dør av mangel på næring.

En smart snylter har lært å gjemme seg, og han snylter aldri mer enn at verten lever et langt og pinesomt liv. ”

Moderne vitenskap ved å avsløre så my kunnskap har gitt oss en verktøy som på en måte er tveegget, fordi den har lett for å gjøre at vi føler oss litt hoven, nesten arrogant. Vi må ikke glemme at det som skjer i de mikrosekund hvor en forstyrrelse blir oppdaget og som vi kan skriv bøker om, er bare er en brokkdele av et system som er i bruke i hele dine organismen på hvert sekund av ditt liv, et system som har vært i bruke i mange millioner av år og uten hvilket vil vi ikke en gang ha vært her.

Og når vi har en hele industri som mener å kunne framstille treffe sikkert medikamenter på grunnlag av den vitenskap, burde man huske at vi har bare så vidt skrape på overflaten et system som vi burde ha litt mer respekt for. Hahnemann hadde en vise fordele der, fordi han var ikke oppslukte, dratt ned av en malstrøm av forvirrende detaljer som distraheret han fra hans mål.

Mål som var, og er; å kurere sine pasienter.

Det jeg prøver å si er at de fakta som er avslørte ved å bruke den vitenskapelig metoden er sannsynligvis helt riktig, men at de teorier som er utledde fra disse fakta er ikke nødvendigvis riktig. Når man studerer grunnmedisin er det bare teorier man studerer. Teoriene og de metoder som er utledet fra disse teorier. Det er my som tyder på at disse metoder ikke er fullkommende fordi de byttes ut med jevn mellom rom. Når man studere grunnmedisin burde man være mer kritisk til resultatene.

TING VAR LITT ENKLERE FOR HAHNEMANN.

Hvis jeg har forstått ham riktig, har han aldri sagt at sykdommer blir nedarvet fra foreldre til barn. Det som kan blir nedarvet derimot er resultatet at sykdom. Et barn kan ble født med foster skade som er forårsaket av foreldrenes sykdom, men det er ikke det samme som å si at foreldrenes sykdom går videre hos barna. For alle dele kan barna få alvorlig plage som følge av strukturell svakhet som han har nedarvet, men det er ikke det samme som å si at barna lider av den samme sykdom som foreldre hadde.

Hans teori på den tiden ser ut til å ha vært at vi alle sammen (bortsette fra i noen enkelt tilfelle hvor man er belastet av resultater av foreldre sykdom) er født fullkommende og ved bra helse og at sykdom er en følge av en smitt som oppstår i våres leve tide. **Hans teori er at den smitten er forårsaket av miasmer.** Når en smitte oppstår skjer det uten at den fører til symptomer. Det er bare et par dager senere, når miasmen har invaderte hele organismen, at livskraften reagere ved å forårsake noen få lokale symptomer som signaliserer at hele organisme er syke.

SÅ HVA PRØVER HAN Å SI?

Jo! Når sykdommen smitter, når sykdommen kommer inn i kroppen, skjer det uten at det oppstår den minste symptom. Sykdommen vil så spre seg til hele organismen **og når hele organismen er blitt invadert**, når hele organismen er syke, **reagere livskraften og prøver å dytte sykdommen ut og det er den proses som fører til at symptomene oppstår.** Men innsatsen av livskraften er ikke fullt ut like god som sykdommen og derfor greier livskraften kunne å drive en del av sykdommen til overflaten, eksempelvis utslett og feber. Men feber og utslett er ikke hele sykdommen, bare en del av den. Resten av sykdommen, den som ikke fører til symptomene, er fremdeles inn i kroppen.

Og han tenkte at det kanskje er så, at når det gjelder akutt sykdom, at symptomene gir oss et bilde av hele påkjennning, men at når det gjelder kroniske sykdom, symptomene bare gir oss et bilde av en del av sykdom, av **fragmenter** av sykdom som han kommer til å si senere. Og derfor **når vi velger midlet på grunnlag av symptomene i en kronisk sykdom velger vi midlene som ikke reflekterer hele påkjennning** og som følge av det er midlene ikke er effektiv nok til å utrydde sykdom i sin helhet.

Og hans teori sier at under SAMME PÅKJENNING, under samme smitte, vil forskjellige organismer utvikle forskjellige symptomer.

Følgelig blir hans plan den: **for å få et komplett bilde av alt sykdommen som smitten forårsaker, altså et bilde av sykdommens full symptom potensial, ta symptomer til en store gruppe av mennesker og lage en slag robot bilder som er dannet av alle de samlede symptom.**

Velge så ett middel ut fra det og gi midlet som kom fram (robot midlet) til hvert individuell pasient. Selv om han ikke har alle disse symptomer. Og selv om han muligens har, noe få mindre tilfeldig symptomer som ikke er dekket av det midlet du har valgt.

WHOOPS!

Et øyeblikk er du snill, fordi det der strider fullstendig med alle tradisjoner innen empirisk medisin som sier at man skal behandle hver pasient som et individ og ikke på grunnlag av en diagnose som blir stille på grunnlag av de symptomer pasienten har felles med en store gruppe.

Jeg tror at den konklusjon som han kom fram til må ha uroet ham betydelig og jeg ser ikke bort fra det at det er hovet grunn til at han sa ingenting om denne før det hadde gått 11 år.

Imagine! Han har sagt i Organon at symptom er hele sykdom og at når symptomene er bort, ja, så er hele sykdommen bort. Han har til og med gjort narr av de leger som forrestille seg sykdom som noe usynlig som kan gjemme seg i en kroppens avkroken og fortsetter å herje mens den unngår utryddelse. Og nå sier han noe som i det minste kan tyde på at han mener noe som ligner veldig my på det.

Ikke overraskende at teorien om kronisk disease ble forkaste av 90% av homeopaten som forvirring av en gammel mann.

Men vente litt da, sier han ikke i Organons § 95, at pasientene blir så vant til sine symptomer, særlig til de små ledsagende symptomer, at han betrakter ikke det som lidelser i det hele tatt. Han betrakter hans tilstand nesten som sunnhet selv, fordi han har glemte hva det betyr å følge seg friske gjennom de mange år hvor sykdom har gradvis sneket seg inn på pasienten, slik at han nevner ikke disse symptomer til homeopaten. Men Hahnemann sier at det er nettopp disse små ledsaget symptom som er de meste karakteristisk symptom og at det er de karakteristisk symptom som vi må bruke for å finne det kurerende middel!

Dette begynner å bli litt for kompliserte for meg og det er grunn til at jeg i de første 15 år av min praksis aldri har brydde meg om miasmene. Fordi det er for kompliserte, for skremmende.

Så la meg gjenoppta min oversettelsen fra side 28

Det var en hyppige gjentatt fakta at alle ikke veneriske kroniske sykdom, etter å ha blitt fjernet igjen og igjen på en homeopatiske måte ved å gi de midle som hadde blitt prøvde fram til da, alltid kom tilbake igjen i mer eller mindre varierende form og med ny symptomer, eller kom tilbake igjen årlig med en økende mengde av plager. Det er denne fakta som ga meg den første hint at homeopater må ikke bare slås mot den sykdom som åpenbarer seg for han, og betrakte den som en vel definerte sykdom, som kan rask og permanent bli destruerte og helbredet med vanlig homeopatiske midler, men at han stadig vekk ble konfrontert med atskilt FRAGMENTER av en mer inngrodde opprinnelig sykdom.

Det store omfang av den sykdom viser seg gjennom de atskilt symptomer som dukker opp fra tid til annet: slik at homeopaten må ikke håpe at han skal greie å helbred den typen av atskilt åpenbaring i troen på at de er veldefinerte sykdommer som kan ble helbredet permanent og fullstendig. *Derfor må han første så langt som overhodet mulig, finne ut alle de tilfeldig og mangfoldig symptomer som tilhører den opprinnelig ukjent sykdom* før han kan håpe på å finne et eller flere midler som vil dekke samtlige symptomer av den opprinnelig sykdom på homeopatisk vise. Det er den eneste måte som kan hjelp ham å kom seirende ut av kampen og føre til at han lykkes å helbrede, å utslett sykdom i hele sin omfang, følgelig alle dets atskilt deler, det vil si, alle de fragmenter av den sykdom som dukker i så mange forskjellige former. (uthevelser er i originalen).

Men at den sykdom som han leter etter må være av en miasmatiske, kronisk natur helt klart åpenbart seg for meg fordi når den første har gjorde sitt inngrep og har utviklet seg opptil en vis punkt, kan de aldri bli fjernet av selv den mest robust konstitusjon, kan aldri ble fjernet av den mest gunstig diett og sømmelig livs still, og heller ikke vil den dø ut av seg selv. Tvert imot blir sykdommen bare verre og verre fra år til år ved at den stadig forvandles til mer alvorlig symptomer helt til enden av menneskets liv (...7 linjer)

Jeg hadde kommet så langt i min undersøkelser

og iakttagelser, da jeg oppdaget at hindret til helbredelse i mange tilfelle som så ut til å være vel definerte spesifikke sykdommer, men kunne ikke ble helbredet på homeopatiske vise med de midler som var kjente opptil da, så ut, svært ofte, til å bero på en tidligere skabb utslett, noe som ikke uvanlig ble innrømte: og begynnelsen til alle de etterfølgende plager stammet fra den tid. Også med andre lignende kroniske syke som ikke innrømte sådan smite, eller, som antagelig oftere være tilfellet, ikke hadde lagt merke til det fra manglende observasjon, eller i alle fall aldri kunne huske noe slikt. Etter varsom granskning viste det seg vanligvis at små spor av den smite (små blemmer av skabb, herpes, o.s.v.) dukket opp oss dem fra tid til annet som en ubenekterlig tegn på en tidligere smite.

Disse omstendighetene, koblet opp mot de fakta at utallegelige iakttagelser av andre leger, og ikke uvanlig mine egen erfaring, hadde viste at en skabb utslett som blir undertrykk av feilaktig behandling eller et utslett som hadde forsvunnet fra huden av andre grunn, være helt opplagt, etterfulgt, hos ellers helt frisk mennesker, av de samme eller lignende symptomer, disse omstendigheter kunne etter late ingen tvil om den indre fiende som jeg slåss mot i mine medisinsk behandling av den type av tilfelle.

Gradvis avslørte jeg mer effektive metoder mot den opprinnelige sykdom som forårsaket så mange besværelser, mot den sykdom som man kan kalle med det generelle navnet Psora, med andre ord mot den indre kløen med eller uten sin ledsagende utslett på huden. Det ble opplagt for meg, gjennom den hjelp jeg fikk ved å bruke de samme midler i lignende kroniske tilfeller, hvor pasient ikke ble i stand til å vise til en slik årsak, at også disse tilfeller hvor pasienten ikke kunne huske den type av smitte, være nødvendigvis forårsaket av Psora, en smitte som muligens hadde skjedd allerede i vuggen, eller på et annet vis som gjorde det umulig for ham å huske. Noe som svært ofte ble bekreftet da jeg forhørte meg med foreldrene eller med andre eldre medlemmer av slekten.

Så bruker han omtrent ½ siden for å liste opp en rekke sykdommer som i følge ham er forårsaket av Psora. Leseren vil finne mye av den samme informasjonen i fotnoten til Organons paragraf 81. Jeg hopper over avsnittet og tar opp oversettelsen på siden 33, omtrent i midten.

2 ANALYSE AV AKUTT OG KRONISKE SYKDOMMER

Side 33

Han fortsetter:

Jeg lærte gjennom mine iakttagelser, sammenligning og eksperimenter, som ble foretatt over flere år, at de fysiske og psykiske plager, som kan ytre seg på så mange forskjellige måter, og som kan gi helt annerledes utslag hos hver enkelt pasient, er kun delvis åpenbaring av den eldste gammelt miasma skabb eller spedalske.; med andre ord kun avkom av den ene og samme enorme opprinnelige sykdom, de nærmeste uttallige symptomer derav danner en helhet, og de må betraktes, og de må medisinsk behandles som deler av ene og samme sykdom, akkurat på samme måten

som man behandler tyfus.

I 1813 ble en pasient nedtrykt med bare noen få symptomer av dette farsott. En andre pasient viste bare noe få symptomer, men av en annen type, mens en tredje og fjerde vil klage av enda andre symptomer som tilhørte den samme epidemien. **Men de var, alle sammen, angrepet av den samme forpestende feber, og hele bildet, det komplette bildet av tyfus feberen som herjet på den tiden, kunne bare oppnås ved å samle de symptomer av samtlige, eller i hvert fall av mange, pasienter.** Da kunne en eller to midler* viser seg å være homeopatisk for epidemien, og kunne derfor vise seg å være spesifikk for enhver pasient, selv om den ene kunne lide av symptomer som var meget annerledes enn de andre, og nesten alle så ute til å lide av forskjellige sykdommer”.

* I tyfus epidemien av 1813 være Bryonia og Rhus toxicodendron de spesifikk midler for samtlige pasienter.

Og slik er det, bare på en my større skala, med Psora.

Psora er den fundamentale sykdom som så mange kroniske lidelser springer fra.

Hver enkelt en, av disse plager, ser ut til å være vesentlig annerledes enn alle de andre, men egentlig så er den ikke det, som det tydelig kommer fram når man ser hvor my likehet det er mellom de symptomer som er felles for alle disse plager og som ikke dukker opp før sykdommen er kommet i en avanserte fase av utviklingen, og som det tydelig kommer fram av at alle disse forskjellige plager lar seg kurere med denne samme middel!

Alle de kroniske sykdommer som herjer over mennesket, til og med de som er blitt overlatt til seg selv, og så lenge de ikke er blitt forverret gjennom perverse behandling, viser, som sagt, slik overbevisende standhaftighet og utholdenhet, som gjøre at de, så snart de har utviklet seg og ikke er blitt fullstendig helbredet av den medisinske kunst, fortsetter å vokse og øke i omfang fra år til år og det så lenge individet fortsetter å leve: og de kan aldri bli forminskert uten behandling, ikke en gang forminskert av den sterkeste konstitusjon som kan tenkes. Enda mindre kan de tenkes å bli overfunnet og utryddet.

De kommer aldri til å forsvinne av seg selv, men vil fortsette å øke og fortsette å forverres helt til døden inntreffer. De må derfor alle sammen ha sin opprinnelse og sin fundament i fast, konstant, vedvarende kroniske miasmer. Miasmer, som gjennom den prosess fortsette å opprettholde sine snylter virksomhet på menneskets organismen, og som fortsetter å øke og vokse.

I Europa og på alle de andre kontinenter så vidt vi kan se, i følge alle mulig granskning finnes de bare 3 kroniske miasmer. Sykdommene forårsaket av disse kommer til syne gjennom lokal symptomer og det er fra disse miasmer at de fleste, hvis ikke alle, de kroniske sykdommer stammer. Disse 3 miasmer er først; syfilis, som jeg også har kalt den veneriske sjanker sykdom; så sycosis eller "fiken vorte sykdom" og endelig den kroniske sykdom som ligger til grunn for skabben; med andre ord Psora, som jeg skal prate om første siden den er det viktigste.

Psora er den eldste, mest universale, mest destruktive, og enda den mest misforstått kroniske sykdom som for tusenvis av år har defigurerert og torturert menneske, og som i løpe av de siste århundrede er blitt moren til de tusen varieteter av (akutt og) kroniske (ikke veneriske) sykdom, som har mer og mer plaget hele menneske rase på hele kloden.

Psora er den eldste kroniske miasmatiske sykdom som vi kjenner til. Like "tedious"(iherdig?) som syfilis og sycosis, og derfor ikke disponerte til å forsvinner før den siste åndedrag av den lengste levde menneske, bortsette fra hvis den er kurerte gjennom kunst.

Ikke en gang den mest robust konstitusjon er i stand til å ødelegg og uttryde den med sin egen styrke.

Psora, eller kløende sykdom, er dessuten det, den eldste og mest hydra –hodet av alle de kroniske miasmatiske sykdom.

(Det Hahnemann refererer til når han sier hydra-hodet sykdom er et udyr som er beskrevet i greske mytologi. Hydra var en sjøslang som steg ut av havet og hvis man hukket av hodet på den så vokste det umiddelbart to, ny hoder i stedet. Kappet man av en av disse to hoder, ja så vokste det umiddelbart to til.)

I løpe av de tusen av år hvor psora har plaget menneske,

- fordi det eldste historie av den mest eldste menneskeslag når ikke til Psoras oppkomst-, har den vokse og økte så meget at utbredelsen av dens patologisk åpenbaring – en omfang som kan forklares gjennom dens utvikling i løpe av dens vandring gjennom millioner av individer – slik at dens sekundær symptomer er nå umulig å telle. (...7 linjer). Alle de gjenværende naturlig kroniske sykdom, enten de blir navngitt eller ikke, finner sin sanne og eneste opprinnelse i Psora.

“Den eldste monument til historie som vi er i besittelse av, viser at Psora, allerede da, hadde fått stor utbredelse. Moses* for 3400 år siden pekte ut flere typer av Psora.

* (Som fotnote)I Første Mosebok, ikke bare i 13 kapitel, men også i kapitel 21, verse 20 hvor han prater om de kroppslig defekt som må ikke forekomme hos en prest som skal gjøre et offer, malign klø kaller han *garab*, som den aleksandriansk oversettere (i septuagint) oversetter med *Psora agaria*, mens den Vulgate kaller han *scabies jugis*. Jonathan, som oversatte talmud, beskriver den som *tørr klø sprede over hele kroppen*; mens uttrykket *yalephed* er brukte av Moses for *sopp, eksem og herpes* (se M. Rosenmueller, Scholia in Levit, §2, andre utgaven, side 124). Kommentatoren i den såkalt Engelske Bible er også enig med definisjonen, Calmet, blant andre sier, “Spedalsk likner på et iherdig utslett med voldsom klø.” De eldre nevner også den spesiell karakteristisk *overdådig* klø som ledsager utslett da som nå, men er etterfulgte av en smertefull svi; blant annet Plato kaller utslettet *glykypikron*, mens Cicero understreker den *dulcedo av scab*.

På den tiden, men også senere blant Israelitter ser det ut som om sykdom hovedsakelig holdt seg til kroppens ytre lemmer. Det er også sant for sykdommen slik som den gjorde seg gjeldende i Hellas, senere i Arabia, og til slut i Europa gjennom hele middel alderen. Det forskjellige navn som de forskjellige nasjoner ga til de mer eller mindre virulent former av spedalskhet (det ekstern symptomer av Psora), som på så mange måter vanskapte kroppens ytre lemmer, skal vi ikke gå inn på nå, siden de ikke påvirker saken som er den at naturen av den miasmatiske kløende utslett bestandig forblir vesentlig den samme.

Den opprinnelig *Psora*, som i løpe av middel alderen, for flere år hundrede, hadde herjet over hele Europa under den formen av malign erysipelas (rosen), gjenopptok formen av spedalskhet gjennom spedalskhet som ble reintrodusert av den hjemkommende korsfarer i den 13. år hundred. Og selv om den sprede seg over Europa enda verre en før (fordi året 1226 fantes det i Frankrike alene 2000 hus for bevaring av spedalsk), den Psora, som nå herjet som en fryktelig utslett, fante i det minste en viss lindring takket bedre renslighet, som også ble introduserte av korsfarer fra Østen, nemlig de (bomull? lin?) skjorte som før være ukjente i Europa, og den mer hyppig bruke av varm bader. Takket være begge disse tiltakk, og takket være en mer utsøkte diett og forfining i leve måten introduserte gjennom en bedre kultur, ble Psoras utvendig forferdelser gjennom år hundrede så pass moderert, at ved slutten av den 15. år hundrede, den artet seg bare i formen av skabb. Men det er også på den tiden at den andre kronisk sykdom, syfilis, begynte (1493) å gjøre seg gjeldende.

Slik blir det til at det utslett, som i de kultivert land ble reduserte til en vanlig skabb, kunne my lettere ble fjernet fra huden. Den utvendig medisinsk behandling introdusert siden da, særlig i middel og høyre sikte av samfunn, som gjennom bad, vasking og påføring av svovel og bly salver, og gjennom preparater av kopper, sink og kvikksølv, har sørget for at den utvendig åpenbaring av Psora ble så rask undertrykte, at i de fleste tilfeller, enten når det gjelder barn eller voksen, ble det nærmest umulig å spør den tilbake til den opprinnelig skabb.

Men menneskets skjebne har ikke blitt forbedret derav; på mange måter er den my verre. Fordi, selv om i gamle dager når Psora åpenbart seg som spedalskhet, være den meget plagsomt for de som ble rammet, med sine stikkende smerter og voldsomt klø rundt de tumor og skorper, forble resten av organismen behold ved forholdsvis bra helse. Det er fordi den iherdig utslett fungerte som en erstatning for den indre Psora.

Og det som er viktigere, er at den forferdelig og motbydelig utseende av en spedalsk gjorde et så sterke inntrykk på frisk mennesker at de fryktet å kom i nærheten av de, slik at isolasjon av disse pasienter og forvisning til spesiell spedalsk sykehus, gjorde at de blir hold atskilt fra resten av samfunnet og smitt blir dermed begrenset og av relativt sjelden forekomst.

Som følge av de atskillig mildere former av Psora slik som de var i den 14. og 15. århundre når den åpenbart seg kun som skabb, ble de få blemmer som dykket opp etter smitt bare mindre synlig og lett kunne ble gjemt fra synet. Tross det, ble disse blemmer klore ustanselig på grunn av den utålelig klø. På det viset ble væsken som satte i blemmene, sprede rund, og den psorisk miasmen ble mer treff sikkert og smittet desto lettere dess mer den ble gjemt bort. Fordi de ting som ble sølt av den psorisk væsken smittet på de menneske som uvitende rørt på de. På det viset ble atskillig mer mennesket smittet enn gjennom spedalskhet som på grunn av sitt forferdelig utseende ble omhyggelig unngått.” (sitat slutt)

(Hahnemann fortsette omtrent slik)

Psora er blitt den mest smitesom og den mest utbredt av alle de kroniske sykdommer. Fordi miasma har vanligvis blitt smittet over til noen andre før smittebærer har søkte eller fått hjelp, eller har i det helt tatt har blitt klar over at han bæret smitten.

Man kan godt forstille seg at de fattig som er nødt til å lar skabben florere på huden sin i lang perioden helt til de ble en forferdelsen for alle de som ser dem, må ha, i mellom tiden, smittet veldig mange av de de kom i kontakt med.

Menneske kom dårlig ut av de forandring som Psora gikk gjennom – fra spedalsk til skabb – ikke bare fordi den mindre synlig, den mer hemmelig farsott ble lettere å smitte, men særlig fordi Psora, som hadde forandret seg til uskyldig skabb kun på utsiden og gjorde seg my mer vanlig blant folk, beholdt ikke desto mindre sin grusom natur.

Nu som sykdom hadde blitt lettere å undertrykke på utsiden kunne den spre seg raskere på innsiden, og på det viset i de 3 århundre etter destruksjonen av dets hovedsymptom (den utvendig hudutslett) har den inntatt den trist rolle av å forårsake utallelig sekundær symptomer.

(Og Hanemann legger til en urovekkende fotnote:)

Skabbets ekstern utslett lar seg ikke bare drive bort gjennom legens malpraksis, men dessverre er det ikke uvanlig at den forsvinner fra huden av seg selv. (se de eksempler som jeg nevner lenger ned, nummer 9, 17, 26, 36, 50, 58, 61, 64 og 65) Han sammenligner skabb med syfilis og gonoré og sier at de 2 siste nevnte sykdommer har den fordele over skabb at den primær symptom av syfilis (sjanker) og av gonoré (vorten) forsvinner aldri fra huden uten at de blir destruerte av menneske.

Han sier at disse primær symptom av syfilis og gonoré fungere som en vikar som holder sykdommen i sjakk slik at sykdommen umulig kan gå over til dette andre fasen så lenge disse vikar er til stedet.

Det viser seg at Hahnemann tok feil her, fordi særlig sjankeren og i mindre graden vorten, forsvinner spontant av seg selv og at sykdommen går over til sitt andre fasen uten menneskets innblanding.

Det er påfallende at Hahnemann kunne ta så avgjørende feil på det punkt fordi han hadde viste seg å være en utmerket iakttakere av sykdommer ellers. Jeg tror at det som har skjedd er at Hahnemann tok ikke feil i det hele tatt og at det som har skjedd er at syfilis og gonoré har forandret seg i de 200 år siden Hahnemann gjorde den bemerkning.

Uansett fortsetter han fotnoten omtrent slik:

Skabbets utslett på ingen måte forblir så vedvarende på dets plass på huden slik som sjanker og vorten gjøre. Selv om utslett av skabb har ikke (som det nesten bestandig er tilfellet) blitt jaget bort fra huden gjennom legens mal praksis, hender det ofte at den forsvinner av huden, som vi sier, av seg selv eller av årsaker som vi ikke forstår.

Ofte kan de forsvinne fra huden ved et uheldig fysisk eller psykisk hendelse, gjennom en voldsom skrekk, som følge av kontinuerlig ergrelse, på grunn av dypt følte sorg, ved at man er blitt alvorlig forkjølelse, ved å pådrar seg kulde (Se for eksempel iakttakelse 67), ved varm bade, mineral bade, etter utalleg akutt sykdommer (som for eksempel kopper, 39); på grunn av en feber som kommer av forskjellige grunn, ved vedvarende diaré, i blant på grunn av en manglende aktivitet av huden, og i alle slik tilfeller er resultatet like skadelig som når utslettet blir fordrevet av legens mal praksis.

De sekundær symptom av den indre Psora og hvilket som helst av de utalleg kroniske sykdom som følger i sjøl vann vil bryter fram før eller senere.

Men la igjen ta feil og tru at Psora som har fått sin lokal symptom lindret (dets utslett) er noen annerledes enn den opprinnelig spedalsk.

Selv spedalsk, når den ikke være for langt kommet, kunne i gamle dager, i bland, ble drevet bort fra huden ved hjelp av kald bad eller mineral bader (se nedenfor eks.nr. 35). Og den tidens leger, ikke mer enn vår tids leger, anser at de akutt sykdom og de lumsk kroniske sykdommer som duket opp i sjølvann av den forsvinnings nummer, er en utspring av den indre psora.

Når et utslett forsvinner fra huden enten det er spontant eller som følge av misanvendt behandling vil den ha de samme uheldig følge.

Vi er nå kommet fram til side 42 hvor han fortsetter:

Psora blir nå så rask og lettvind berøvet av dens lindrende hud symptomer, skabbet som opptrer som en vikar for den indre sykdommen, at Psora har produserte i de siste 300 år mer og mer sekundær symptomer, i grunn så mange sekundær symptomer at minste 7/8 del av alle kroniske sykdommer springer fra Psora, mens den resterende 8. del springer fra syfilis og sycosis, eller fra en komplikasjon av to av disse miasmatiske sykdommer, eller (noen som er meget sjelden) en kombinasjon av alle de tre miasmer.

(Oversetteren bemerkning. Det er påfallende at Hahnemann sier at en kombinasjon av alle 3 miasmaer er meget sjelden, mens mye tyder på at hovet regelen er at alle 3 miasmer er mer eller mindre aktivt hos de fleste av våre tids mennesker. Noen forfatterer sier at Hahnemann tok feil da han tilegnet Psora så mange symptomer. De sier at mange av de symptomer som Hahnemann registrert som Psorisk er egentlig Syfilitiske eller Sycotisk.

Jeg personlig tror at sannheten ligger mer i retningen av at sykdom har forandret seg siden den tiden. Og har forandret seg meget fort. På Hahnemann tid føflekker for eksempel var en sjeldenhet, det ble aldri nevnt i litteratur og er aldri framstilt i bilder, men i vår dager finnes det nesten ikke et menneske som ikke har et eller annet form for føflekk.)

Hahnemann bruke de neste 10 linjer for å fortelle om miasmas smittsomhet. Så begynner et nytt kapittel (på side 43) hvor han kritiserer leger som han anklager for å stole for meget på fast rutiner, stiv opplegg og feilaktig fremgangsmåter. Han går så langt som å si at legene har opphøyd til en ufeilbar teorem at:

”Alle skabb utslett er utlukkende en lokal hud sykdom, som påvirker ikke på noen slags måte resten av organismen, og den kan og må, så ført som mulig og uten skrupler, fjernes fra huden gjennom lokale behandling (han nevner en rekke slik behandling som var populær på hans tid). Hvis utslettet er fjernet fra huden blir alt bra, helsen til den syke er gjenopprettet og sykdommen fjernet.

Klart nok, dersom utslett er neglisjerte og at den får lov å spred seg over huden, da kan det omsider viser seg at noen skadelig stoff kan se sitt snitt til å infiltrerer seg gjennom og gjøre blodet, humørene korrupert og føre til at helsen går tapte. Da, kan det vise seg at man blir plaget av disse skadelig stoffer, men slik plager kan raskt blir bort hvis man fjerner disse skadelig stoff gjennom utdrivelser. Men så lenge man handler raskt og så snart som rå er fjerner utslettet fra huden blir alle følge av skabbet unngått og den indre deler av kroppen forblir fullstendig frisk.”

På side 46:

Oldtidens leger var mer samvittighetsfull i den saken og mindre påvirket av fordommer. De helt klart så og ble overbeviste om at utallig plager og de meste alvorlig kroniske sykdommer dukker opp når man fjerner Psoras utslett fra huden. Og siden erfaringen tvang dem til å innse eksistensen av en indre sykdom, forsøkte de, i alle tilfelle av klø på huden, å gå til angrep på den indre sykdom ved hjelp av mangfoldige botemiddel som deres terapi satte til disposisjon.

Det var, i grunn, et håpløs forsøke, den sanne helbrednings metoden, som det ble homeopatien prerogativ å oppdage, var ukjente for dem. (En prerogativ er en enerett, eller det betyr i hvert fall at man har første retten. En slags privilegium kan man si.)

Uansett, var det et oppriktig forsøke og den er prisverdig, siden den er baserte på en erkjennelse av det finnes en store indre sykdom som herjer samtidig som kløens utslett og som må fjernes samtidig. Dette hindret dem til å stole kun på ødeleggelse av den lokal symptom alene, slik som de moderne lege nå gjøre. Moderne leger som kan aldri fort nok drive bort utslettet, som om det var kun en ekstern sykdom som angriper huden, uten å ta i betraktning de store skader som følger i sjølvann av slik behandling. Tvert imot har oldtidens leger gjentatt ganger, i sine skrifter, varsler oss om sådan skader, gjennom tusenvis av eksempler.

Iakttakelse av disse ærlig leger er for frapperende for at de skal la seg overmodig tilbake vises, eller rett og slett overse og ignorert av samvittighetsfull men.

Jeg skal nå vise til noen bland de mangfoldige eksempler som er kommet til oss gjennom tider, og jeg kunne ha fordoblet antall eksempler hvis ikke de jeg nevner, allerede var rikelig tilstrekkelig for å vise med hvilket "raseri" den indre Psora åpenbarer seg når de ekstern lokal symptomer som er mente til å lindre den indre Psora, blir fjernet med vold.

Disse eksempler viser også at det må bli et samvittighets spørsmål for legen som elsker sine medmenneske til å rette alle sine innsats mot å kurere, første og fremste, den indre sykdom og at hud utslettene vil forsvinne samtidig og ble ødelagte og at alle de utallelig kroniske sykdommer som springer fra Psora vil dermed ble unngått, eller at han skal lykkes med å kurere dem dersom de allerede har forbitrett pasientens liv

Sykdommene, delvis akutt, men for det mest kroniske som er en direkte konsekvens av ensidig ødeleggelsen av den hovet hud symptom (kløen og utslettet) som opptrer som en vikar og lindrer den indre Psora (noe som feilaktig er blitt benevne "gjendrivelsen av klø inn i kroppen") er utallelig; like mangfoldig som de variasjoner i kroppslig konstitusjoner som påvirker dem.

3 BEVISER SOM AVSLØRER AT SMITTEN ER PSORA

Fra her av, altså fra midten av side 48 fram til side 69 legger han ut en lang liste av eksempler hentet fra forskjellige av fortidens leger hvor man tydeligvis ser konsekvensen av å ensidig fjerne Psoras hud symptomer.

Det må være mer enn 100 eksempler fordi fotnotene alene er nummererte fra 1 til 96 og at hver fotnote består som en regel av flere eksempler.

4 KONSEKVENSER.

På side 70 sier Hahnemann omtrent at; ingen kan virkelig mene at Psora er bare et hud symptom som kan uten frykt ble drevet bort fra huden.

Han fortsetter i neste siste avsnitt på samme siden:

Eller har de så lite forståelsen for naturen av de miasmatiske sykdommer som driver fram hudsykdommer, at de ikke vet at de alle sammen følger en lignende veien i begynnelsen? At alle slike miasmer første blir til indre sykdommer i hele kroppen, før de ekstern symptomer som er mente å lindre, omsider dukker opp på huden.

Vi skal se litt nærmere på den prosessen og som konsekvens av det skal vi se at alle miasmatiske sykdommer som bringer fram symptomer på huden, alltid er indre sykdommer lenge før de bringer fram symptomer på huden. Det er bare i akutte sykdommer hvor vi ser at etter å ha herjet for noen dager, at de lokale symptomene sammen med den indre sykdommen er nødt til å forsvinne og etterlate kroppen fri for begge. I kroniske sykdommer, derimot, de utvendige lokale symptomer kan enten bli drevet vekk fra huden eller kan forsvinne av seg selv, mens den indre sykdom, så lenge den ikke er kurert, vil aldri gi slipp på organismen verken delvis eller i sin helhet; tvert imot, vil den fortsette å vokse gjennom årene så lenge den ikke blir kurert med kunst.

Jeg ønsker å dvele lite her på den prosessen som er en del av naturen, fordi vanlig lege, særlig i moderne dager, er så fullstendig blottet for gangsyn, eller rettere sagt er så blindt at selv om de kunne, likesom, ta og føle på den prosessen i begynnelsen og i utviklingen av akutt miasmatiske utslett, vil de ikke desto mindre aldri formode eller observere en slik prosess ved kroniske sykdommer. Og derfor erklære de symptomer som hører til den kroniske sykdommer som tilfeldig utvekst eller urenheter som går ikke dypere enn huden og som ikke har noen som helst forbindelse med en dypere sykdom. Og det uansett om det gjelder syfilitiske sjanker, veneriske vorter eller skabb, og som følge av det, fordi de overser hovet sykdommen eller muligens fordi de fornekte den, og har dirigerte alle sin innsats mot å fjerne eller ødelegge disse lokale symptomer, har de fått uttalelig katastrofer til å hølje ned på den lidende menneske.

Deretter bruker han 3 sider hvor han sier at angående de kroniske og akutte miasmer man burde legge særlig merke til 3 ting.

Den første som er tiden hvor infeksjon forekommer,
Den andre som er "inkubasjonstid"
Og den tredje som er tid hvor symptomene bryter fram.

Og på side 72 kommer han med følgende fotnoten

(fotnoten til side 72).

”Man kan med rette spørre seg: finnes det noen mulighet i verden for at en sykdom som har smittet utenfra og inn, ikke først må gjøre hele organismen syk før tegnene kommer fram og viser seg på utsiden? Vi kan bare svare spørsmålet med - Nei, det finnes ikke.

Tar det ikke 3, 4 eller 5 dager etter en vaksinasjon er effektuert, før den vaksinert flekken blir betent? Er det ikke slik at den spesiell type av feber dukker opp enda senere, når den beskyttende flekken er fullformert, med andre ord på den 7 eller 8 dag?

Tar det ikke 10 til 12 dager etter at man blir smittet med kopper, før feberen og utbrudd av kopper viser seg på huden?

Hva gjorde naturen med den smitte som den har fått i løpe av disse 10, 12 dager? Være det ikke nødvendig å første gjøre hele organismen syke før naturen kunne tenne på feberen og bring utslettet på huden?

Mesling trenger også 10, 12 dager etter smitten før utslettet og feberen kommer fram. Skarlagensfeber den samme.

Hva gjorde naturen med miasmen i løpe av disse dager? Hva ellers enn å inkorporer hele sykdommen, mesling, skarlagensfeber osv, i hele organismen og i mellomtiden vente mens den prosessen forgår før naturen kan produsere meslings eller skarlagensfeber utslett.” (Fotnoten slutt)

Mens han nevner alle disse forskjellige miasmer kommer han inn på hundgalskap og om den sier han at som en regel (og han siterer bl.a. John Hunter, husker du John Hunter fra Hard Days Night? Jo! Vel Hahnemann kommer til å nevne Hunter flere ganger i Kronikk sykdommer) bare hvert 12. menneske som er bitt av en rabiathund, vil utvikle hundgalskap. Han sier at hans egen observasjon tilsier at bare en av 30 som er bitt, utvikler hundgalskap. Den typen av informasjon er blitt fullstendig fortiet i propaganda kampanjen som fulgte etter Louis Pasteurs innføring av vaksine.

Side 75 Enten blir akutt miasma uryddet, eller dør verten.

Han skriver på side 75:

Vi kan klart se ut fra utvikling av disse miasmatiske sykdom, at etter at smitten er kommet inn utenfra, at sykdom som man forbinder til den må første utvikle seg i hele menneskets innside, det vil si at hele menneskets indre må første ha blitt fullstendig syke med kopper, meslinger, skarlagensfeber (h.v.j.) før de forskjellige utslett som tilhører sykdom kan kom fram på huden.

For alle disse akutt miasmatiske sykdommer har menneskets konstitusjon en prosess under kontroll som vanligvis er så gunstig; den rett og slett utsletter miasmen (d.v.s. at den spesifikk feber samt den spesifikk utslett utsletter miasmen) ved å bringe fram feberen og utslett i løpe av 2 eller 3 uker og ved å forårsake en slags avgjørelse i organismen (en krise) slik at den blir nøtt til enten å bli fullstendig kurert og det på veldig korttid, eller at organismen blir rett og slett drept av krisen.

Videre sier han omtrentlig følgende: Når det gjelder kroniske miasmatiske sykdommer er det slik at naturen følger de samme prosedyrene hva angår smitte måten og hva angår ”inkubasjonstid”, men det er en markant forskjelle når det gjelder det faktum at disse kroniske miasmatiske sykdommer aldri forlatter organismen og fører til at sykdommen som den medbringer kommer bare til vokse i omfang fra år til år så lenge den smittet lever, hvis ikke han blir kurert med kunst.

Så kommer han med to sider hvor han gir en rask beskrivelse av syfilis.

Han sier at smitten er momentant og at 2, 3 uker senere vil det oppstå en sjanker som virker som en slags vikar, en ventil, som hindrer at syfilis bryter ut. Han sier at så lenge man lar sjankeren være i fred så kan det ikke oppstå syfilis.

I vår dager er det ikke lengre tilfellet fordi vi vet at sjankeren forsvinner av seg selv etter maks 120 dager, selv uten behandling. Han påstår et annet sted i boken (i en fotnote på side 83) at han behandlet en dame som hadde en sjanker som hadde vært i 2 år og at syfilis ikke hadde brøytet fram. Den damen ble kurert av ham med Mercurius.

Han sier også at syfilis lar seg fjerne med en eneste dose av Mercurius og vi vet, at i våre dager slik er ikke lengre tilfellet.

Jeg ser ikke bort fra det at syfilis har forandret seg betydelig i de siste 200 år og at syfilis på hans tid, artet seg akkurat slik han beskriver det.

Anyway! Han sier at når man fjerner sjankeren med makt at syfilis vil ubønnhørlig kommer fram.

Mer om syfilis i del 2 av samme boken.

Vi er nå kommet til side 78

hvor han tar opp Psora som eksempel for kroniske sykdommer. Han sier at Psora er den meste smittsomt av alle sykdommer. Han sier på side 79 at angående overføringsmåten::

”Men *skabbets miasm trenger bare kontakt mellom den generell huden*, særlig hos små barn. Motakkelighet for infeksjon med den miasm finnes hos nesten alle mennesker og det på enhver tid og under hvilket som helst vilkår, noe som ikke er tilfelle med de to andre miasmer.” (uthevelser i originalen).

Nå må jeg kom med en innrømmelse fordi jeg har oversatt ordet ”itch” med ”skabb” og det er i det strenge tatt ikke helt korrekt.

Det engelsk ord ”itch” betyr klø som er forårsaket av en irritasjon i huden. Men det er også vel akseptert å bruke ordet i overførte betydning for å si at noen er rastløs fordi han har en slags indre klø ”He`s got the itch”. Den tvetydig betydning faller i hvert fall bort når man bruker ord ”Skabb”.

Dessuten har ordets betydning, både når det gjelder ”Itch” og ”skabb”, forandret seg med tiden. Med tider og stunder har vi fått bedre mikroskopier som gjøre det mulig å se veldig små vesener. Veldig små vesener som midder som i noe tilfeller krabber inn i huden, graver tunneler og skaper utslett. I ettertiden har både skabb og itch fått den betydning at det betyr utslett som er skapte av sådan midder. Man har så mistolket hva Hahnemann mener med Psora og sagt at det betyr midder utslett. Noe som er slett ikke tilfelle.

Psora er første og fremste en "Internal Itch" og utslett oppstår bare som ventil for å avlaste den "indre klø".

Om "skabb" sier den meste komplett Norske ordbok som finnes: Norsk Riksmålsordbok (4 bind), følgende. (det er verdt å lese samtlige definisjoner:

skabb, et (særl. i bet. 2:) en, (besl. med lat. *scabies*) 1) med., veter., smittsom hudsykdom (hos mennesker og dyr, f. eks. hos sau ell. hund) med sterk kløe som skyldes midder der graver sig inn i huden, hvor der fremkalles blærer og striper; fnatt. 2) dial., bym., skabbblomst.

skabbblomst, en, dial., bym., løvetann (så kalt fordi melkesaften setter stygge brune flekker; Wiers-Jenssen, *Laurentius*, 187).

skabbet(e), adj., som er befengt med skabb: *fæet var usselt, magert, skabbet og saart* (Unds., *Husfr.*, 9) / *den gamle, skabbede hesten* (Asbj., *Fo. Hu. ev.*, 63) / *et skabbet får* (egtl. 'sau som har skabb') a) særl. rel., person som bringer moralsk smitte med sig; jvf.: (*vi må passe på*) *at ikke et skabbet faar skal indtrænge sig og besmitte den ganske hjord* (Kiell., *Worse*, 35). b) moralsk mindreverdige person; jvf. *får* (1, sist).

skabbhals, en, (ty. *schabhals*; egtl. 'skabbet person' ell. 'gjerrig person'), foreld. ell. (spøkef.) arkais. (særl. eft. Holberg, som skjellsord) fehode; tosk; «slyngel»: *går hen og forliger eder, I skabhalse* (eft. Holberg, *Plutus III*, 11) / *hvad har jeg syndige skabhals gjort* (Ibs., *Forb.*, 35).

skabb/klå(e), en, særl. dial., skabbsyke. **-midd(e)**, en, zool., midde av familien *sarcoptidae* som fremkaller skabb hos mennesker og dyr. **-salve**, en, salve til bruk mot skabb. **-syke**, en, hudsykdom hos husdyr, fremkalt av forskjellige arter av en skabbmidde; skabb (1).

Og rett under den siste avsnitt, altså fremdeles på side 79, sier han at man behøver ikke en gang direkte kontakt for å få overført smitten. Hvis man første er motakkelig er det nok til å røre på noe som er nettopp blitt rørt av en som er smittet for å bli smitte selv.

Videre på side 80 sier han at etter at smitten har skjedd går det noen dager hvor det ikke skjer noen. I den "inkubasjonsperioden" går smitten inn i kroppen og gjøre hele menneske syke og det er bare når den "indre klø" har fått tak i organismen at utslettet kan kom til syne.

Så lenge den utslett får lov å utfole seg, vil ikke Psora sekundær symptom kommer fram, de er likesom bundet av utslettet.

Vanligvis tar det omtrent 10 – 14 dager før Psora har tatt over hele organismen. Det første tegn er en slags frysning som man merker en kveld, etterfulgt av varm og svett. Det flest mennesker tenker ikke over at det har noe forbindelse med det som følger, de tenker at det må være en slags forkjølelse. Utslett begynner et par dager etter på, første som noen få bitt små blemmer som er ledsaget av "voluptous tickling itching", som man vanligvis referer til som "Uutholdelig behagelig" som tvinger vedkommende til å klor seg. Dersom vedkommende står imot den vellystige trang til å klor, flyr det en gysning over hele kroppen.

Den kloring, tilfredstiller nok noe for et par sekunder, men blir umiddelbart etterfulgt av en langvarig svi. Klø blir mest uholdbart seint om kveld.

Når man klorer på blemmene så går de i stykker og utsondrer en tynn væske og det den væsker som kan overføre smitten.

De andre, de sekundær symptomer av Psora, de som ikke dykker opp før etter at utslettet er blitt fjernet (enten det skjer spontant eller som følge av en lokal behandling) kan aldri smitte Psora over til noe andre. Og her bruker Hahnemann anledning til, på nytt, å nevne John Hunter. Han sier at på så måte er Psora like syfilis som ikke heller kan overføre sykdom når det er kommet over i sekundærfasen, (noe som Hunter observerte).

På side 83 skriver han omtrent følgende;

Når klø-utslett har bare nylig brystet ut og ikke har spredt seg over stor del av kroppen, vil de ikke merkes noen symptom av den generell indre Psora. Utslettet fungerer som en substitutt for den indre Psora og hindre at symptom kommer fram, den holder den latent på en måte innesteng.

I det stadium er sykdom lettest å kurere ved hjelp av vår midler. Men dersom sykdom får lov å utvikle seg uten at man tar midler eller uten at utslett blir holdt i sjakk ved hjelp av lokal behandling, vil hele sykdommen *raskt* øke i omfang, og den forøkelsen av sykdommen vil nødvendig gjøre en tilsvarende utvikling av utslett. Klø-utslett vil derfor behov å spredt seg til større parten av kroppen for å fremdeles kunne holdt sykdommen i sjakk.

Men fremdeles når utslett når sin topp vil vedkommende fremdeles ikke oppleve noe symptom av den "indre klø" fordi de blir dekket og forhindret av den økende utslett.

Jeg hopper over nesten en hele side her og fortsetter nederste på side 84 hvor han skriver:

Dess lenger "the itch sykdommen" har vært, enten utslett som vanligvis er tilfelle har spredt seg over største del av kroppen, eller om på grunn av hudens manglende aktivitet har ikke lykke med å produsere mer enn et par små blemmer, i begge tilfeller vil utdrivelsen av utslettet, og utslettet kan være så liten som dere vil, føre til destruktive konsekvenser fordi den indre klø som nå har vokse så store, vil ubønnhørlig bryte fram.

Så kommer et par to tre sider hvor han sier at han forstår godt at vedkommende vil ty til hva som helst for å lindre kløen, men han sier at det er uttilgivelig av legen som burde vite bedre og drive ut utslettet ved hjelp av lokal behandling. Dere kan godt tenke dere hva slags ordlag Hahnemann anvender.

Helt nederste på side 88 og øverste på side 89 forsetter han.

Det er lett å forestille seg, noe som erfaring også viser, at dess lenger en neglisjerte utslett har fått lov å blomstre på huden, desto mer sikkert er det at den indre Psora har utviklet seg og undertrykkelsen av den vil følgelig ha desto mer alvorlig konsekvenser.

På den andre siden, er det like sikkert at et nylig oppstått utslett som resultere fra en nylig smitte, kan ble utdrevet med my mindre *umiddelbar* følge, side den indre Psora ikke har fått tid til å utvikle seg enda, og vi må innrømme at å drive ut et par få små blemmer som har nettopp oppstått ikke fører til noen *umiddelbar* opplagt konsekvenser.
(Jeg hopper over noen linjer her)

Poenget er at uansett hvor liten Psora måte være når den ble raske undertrykte og selv om den bare hadde utviklet noe få blemmer og at den undertrykkelse ikke fører til annet enn noen få ubetydelig symptomer, Vil Psora fremdeles behold sin kroniske karakter og påvirke, selv i en nesten ubetydelig grade i begynnelsen, hele organismen: *Det vil si at uten av kunst er det absolutt ikke mulig å utrydde den, og den kan ikke ble utryddet av vital kraften alene uansett hvor sterke konstitusjon vedkommende måte være i besittelsen av, og Psora vil fortsette å øke hele til slutten av livet.*

Som vanligvis tilfellet er, vil sykdommen berøvet på en tidlig tidspunkt av sin utslett ved hjelp av lokal behandling, vil utvikle seg bare sakte i begynnelsen og bare gjøre små framskritt i begynnelsen – my senere framskritt enn i de tilfeller hvor utslett har fått lov å herje lenge på huden, fordi i slik tilfelle er utvikling av Psora meget raskt. Men sykdommen vil ikke desto mindre øke ustanselig, og selv i det alle best tilfeller, vil den sakte men sikkert i årevis vinne terreng uten å før til nevne verdig symptomer: slik at folk som ser vedkommende, men som ikke vet hvordan man kjenner igjen symptomene til latent Psora vil erklære vedkommende for frisk. Ofte i årevis vil Psora ikke manifestere seg.

Jeg har gjennom hundrevis av iakttagelser gradvis gjorde meg kjente med de tegn som kan avsløre den latent form av Psora. (hopper over noen linjer)

Det finnes mange tegn som kan avsløre at latent Psora er gradvis under utvikling: men det finnes ikke et eneste menneske som har dem alle; den ene vil ha flere av de. Den andre vil ha mindre av de; den ene vil på det nåværende tidspunkt bare ha en av dem, men med tider og stunder vil han få flere: han vil ble fullstendig fri for noen av dem, alt avhengi av hvordan hans konstitusjon har disponert han eller avhengi av de ytre omstendigheter som hver enkelt er utsatt for.

5 SYMPTOMENE TIL PSORA.

Symptomene av latent Psora fra side 92

Hahnemann gir en 4 sider list over symptomer.

Han sier at disse symptomer er så utbredt i befolkning at ingen tenker på dem som sykdom. Etter hvert at årene går vil de fleste oppleve mer og mer av disse symptomer, men fremdeles blir det ikke betrakte som sykdom. Og så lenge tilværelse er gunstig vil folk lykkes med å hold Psora i sjakk helt til de når en høy alder,

men

når mennesket blir utsatte for store prøvelser eller påkjenning vil Psora rakse vinne mer terreng.

Jeg begynner å få dårlig tid nå så jeg skall nevne bare ett eksempel:

Han forteller om den tragisk skjebne til en mann som ble urettferdig anklaget i en kriminell sak. Forståelig nok, ble mannen, i løpe av rettsaken, mer og mer nedtrykte og utviklet forskjellige symptomer av diverse sykdommer. Til slutt ble hans uskyldighet bevist og han ble fullstendig renvasket. Man kunne forvente at en slik heldig utfall vil fjerne alle disse symptomer, men det skjedde ikke. Og mannen blir mer og mer syke. Hahnemann skriver:

“Hvordan skall vi forklare dette? Om disse uheldig hendelse var årsaken, den *tilstrekkelig* årsaken, av hans lidelser, skulle ikke resultatet, med andre ord sykdommen, forsvinne da årsaken ble fjernet? Men hans lidelser stanser ikke, de kommer tilbake og gradvis blir forverret, og det blir opplagt at de ubehagelig hendelse ikke er den tilstrekkelig årsaken til hans nåværende lidelser. Det viser seg at de bare var en *utløsende faktor som favoriserte utbrudd av en sykdom, som inntil da hadde ligge latente inn i kroppen.*

Erkjennelsen av den indre fiende, som så ofte er til stedet, og vitenskap som er i stand til å fjerne den, gjøre det åpenbart at en indre klø (Psora) er grunn til disse lidelser, og Psora kan aldri kan ble overvunnet, ikke en gang av den sterkeste konstitusjon, men kan bare ble fjernet gjennom kunst.” (sitat slut)

Det han skriver kan muligens oppsummeres omtrent slik:

Da vil det oppstå en erklærte, en manifeste Psora sykdom hvor alle symptom springer direkte fra Psora, det er sekundære symptomer av Psora og bare kan kureres når man fjerner Psora med de riktig midler.

Symptomene av Psora Fra side 103 til side 146